

F. S.

Posiedzenie Plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 1/2, 76-79

1957

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Posiedzenie Plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej

W dniu 30 marca 1957 r. odbyło się posiedzenie plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej, w której wzięli udział wszyscy Dziekani Rad Adwokackich.

Na wstępie posiedzenia Prezes NRA adw. M. Kulczycki złożył sprawozdanie z działalności Wydziału Wykonawczego i Prezydium NRA za okres od ostatniego posiedzenia plenarnego NRA, tj. od dnia 6 stycznia 1957 r.

W związku z pismem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.III.1957 r. w sprawie opieszałego wykonywania przez niektóre rady adwokackie decyzji Ministra Sprawiedliwości, wydanych w trybie art. 25 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury (wpisy na listę adwokatów i aplikantów adwokackich), oraz w związku z interpelacjami poselskimi, skierowanymi na posiedzeniach Sejmowej Komisji Wymiaru Sprawiedliwości pod adresem Ministra Sprawiedliwości, Naczelna Rada Adwokacka powzięła następującą uchwałę:

„1. Naczelna Rada Adwokacka stwierdza, że wykonywanie przez niektóre rady adwokackie orzeczeń Ministra Sprawiedliwości powziętych w toku instancji w sprawach wpisów na listę adwokatów i aplikantów adwokackich w zakresie uprawnień, wynikających z art. 25 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury, ulega w sporadycznych przypadkach nieuzasadnionej zwłóce.

2. Naczelna Rada Adwokacka wzywa wszystkie rady adwokackie do wykonywania powyższych orzeczeń podkreślając, że niedopuszczalna jest jakakolwiek zwłoka w wykonywaniu orzeczeń, które mają dla rad adwokackich moc wiążącą.

3. Jeżeli wykonanie orzeczenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wpisu na listę nasuwa radzie adwokackiej poważne wątpliwości, rada adwokacka złoży na leżycie umotywowany wniosek Wydziałowi Wykonawczemu Naczelnej Rady Adwokackiej, który bądź udzieli radzie stosownych wyjaśnień, bądź przedstawi sprawę Ministrowi Sprawiedliwości.“

W związku z dalszym punktem porządku dziennego Naczelna Rada Adwokacka szeroko przedyskutowała zagadnienie dopływu nowych kadr do adwokatury, omówione przez Sekretarza NRA adw. F. Sadurskiego. Po szczegółowej dyskusji Plenum NRA powzięło następującą uchwałę:

„Naczelna Rada Adwokacka zleca Wydziałowi Wykonawczemu przedstawienie w jak najkrótszym czasie Ministrowi Sprawiedliwości planu dopływu nowych kadr do adwokatury na terenie poszczególnych wojewódzkich izb adwokackich oraz dołożenie usilnych starań o realizację tego planu.

Mając na uwadze sytuację w adwokaturze, normalny ubytek starej kadry nie przekraczający 2% aktualnego stanu — maksymalny dopływ do adwokatury w roku 1957 nie powinien przekraczać 3% obecnego stanu ilościowego adwokatów.“

W sprawie dopuszczenia do egzaminu adwokackiego osób zwolnionych przez Ministra Sprawiedliwości od aplikacji adwokackiej Naczelna Rada Adwokacka powzięła następującą uchwałę:

„Zachowując zasadniczo przepis art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o zmianie ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 54, poz. 248) — rady adwokackie mogą wyrazić zgodę na przystąpienie do egzaminu adwokackiego w 1957 r. tych spośród dopuszczonych do egzaminu przez Ministra Sprawiedliwości, którzy ze szczególnie uzasadnionych przyczyn, np. poważnej choroby, nie mogli w 1956 r. poddać się egzaminowi. Natomiast nie mogą rady adwokackie zezwalać na powtórne zdawanie egzaminu tym spośród dopuszczonych do egzaminu przez Ministra Sprawiedliwości, którzy we właściwym terminie zdawali egzamin, lecz z wynikiem niepomyślnym.“

W sprawie wpisów na listy aplikantów adwokackich Naczelna Rada Adwokacka powzięła następującą uchwałę:

„Naczelna Rada Adwokacka na wniosek Wydziału Wykonawczego uchyla uchwałę Plenum NRA z dnia 22 października 1955 r., wyrażającą zasadę, że na listy aplikantów adwokackich przyjmowane są tylko osoby skierowane nakazami pracy przez Komisję Przydziału Pracy dla Absolwentów.“

Równocześnie Naczelna Rada Adwokacka zobowiązuje Wydział Wykonawczy do przedstawienia na następnym posiedzeniu NRA wniosku w sprawie przyjmowania aplikantów adwokackich, projektu regulaminu szkolenia aplikantów adwokackich oraz projektu regulaminu przeprowadzania egzaminów adwokackich.“

Zmiany Regulaminu Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej omówił Prezes NRA adw. M. Kulczycki. Referent podkreślił, że obowiązujący Regulamin przewiduje w § 11 ust. 2, iż walne zgromadzenie izby może się odbyć przy obecności co najmniej połowy członków izby.

Praktyka ostatnich walnych zebrań wykazała, że takie quorum nie zawsze daje się osiągnąć, w związku z czym miały miejsce wypadki, że zwołane walne zgromadzenia nie mogły się odbyć z powodu braku quorum (np. w dniu 8.II.1957 r. w Izbie Krakowskiej i w dniu 23.II.1957 r. w Izbie Poznańskiej, co — poza obniżeniem powagi Izby — pociągnęło za sobą znaczne a zbędne wydatki). Należy również zaznaczyć, że quorum jest właściwie ustalane tylko przy otwarciu walnego zgromadzenia, w toku zaś obrad i następnie przy podejmowaniu uchwał quorum nie jest wymagane (przynajmniej obowiązujący regulamin kwestii tej nie rozstrzyga). Poprzednie ustawy o ustroju adwokatury nie przewidywały w ogóle quorum dla walnego zgromadzenia.

Po dyskusji Naczelna Rada Adwokacka uchwaliła następujące zmiany w Regulaminie Walnego Zebrania Izby Adwokackiej:

- » I. § 11 ust. 2 Regulaminu Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej zmienić i nadać mu następujące brzmienie: „Uchwały walnego zgromadzenia są ważne bez względu na liczbę obecnych i zapadają większością głosów; w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego“.
- II. § 25 ust. 1 i ust. 3 Regulaminu Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej zmienić i nadać tym ustępom następujące brzmienie:

1) *ust. 1.:*

„Rada Adwokacka składa się w izbach liczących:

do 100 członków	— z siedmiu osób,
do 250 „	— z dziewięciu osób,
do 400 „	— z jedenastu osób
do 600 „	— z piętnastu osób,
ponad 600 członków	— z siedemnastu osób“;

2) *ust. 3.:*

„Rady Adwokackie w Warszawie, Łodzi i Krakowie wybierają ze swego grona po dwóch wicedziekanów.“

Wiceprezes NRA adw. St. Janczewski omówił zagadnienie przyjmowania przez adwokata spraw prowadzonych przez innego adwokata. Jak wiadomo, poprzednia NRA na posiedzeniu plenarnym w dniu 2/3 kwietnia 1954 r. uchwaliła następującą zasadę w kwestii przyjmowania przez adwokata spraw prowadzonych przedtem przez innego adwokata: „Kierownik zespołu adwokackiego, przydzielając adwokatowi członkowi zespołu sprawę prowadzoną przez innego adwokata członka innego zespołu lub wykonywającego zawód indywidualnie, powinien zawiadomić niezwłocznie o tym zainteresowany zespół lub adwokata, nie wyłączając wypadku, gdy idzie o uczestniczenie adwokata w procesie w charakterze drugiego obrońcy lub pełnomocnika strony; ta sama zasada niezwłocznego zawiadamiania obowiązuje adwokatów wykonujących zawód indywidualnie.“

Kilkuletnie doświadczenie wykazało, że powyższa zasada okazała się niesłuszna, prowadziła często do pokrzywdzenia poprzednika, który, wykonawszy częstokroć żmudną i skomplikowaną pracę przygotowawczą, zostaje — bez dostatecznej ku temu podstawy — odsunięty od dalszego prowadzenia sprawy bez jednoczesnego uregulowania umówionego honorarium. Poza tym przy istnieniu nieograniczonej możliwości — ze strony klienta — zmiany adwokata, zdarzać się mogą również wypadki dawania przez klientów posłuchu różnego typu naganiaczom, zachwalającym tego czy innego adwokata nie dla jego zdolności lub wiedzy, lecz dla osobistego zarobku naganiacza; w tym wypadku ta nieograniczona swoboda stawałaby się podłożem do szerszenia się zwalczanego przez adwokatów korytarzownictwa.

Nie ulega wątpliwości, że zarówno zasady koleżeństwa, jak i zasady etyki zawodowej wymagają, aby adwokat mający zamiar podjąć się prowadzenia sprawy prowadzonej dotychczas przez innego adwokata liczył się z tym faktem oraz aby w zakresie dostępnych mu możliwości upewnił się należycie, czy ze strony poprzednika nie zachodzą przeszkody do podjęcia się wspólnego prowadzenia sprawy lub też do jej przejęcia.

W tym stanie rzeczy Naczelna Rada Adwokacka, uwzględniając powyższe wywody i uznając za słuszne, celowe i zgodne tak z zasadami koleżeństwa, jak i z interesem zawodu utrzymanie uświęconego tradycją zwyczaju, którego stosowanie uchyliła uchwałą z dnia 2/3 kwietnia 1954 r.,

u c h w a l a :

1. uchwałę Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 2/3 kwietnia reasumować,
2. zalecić przy przyjmowaniu spraw prowadzonych przez innego adwokata stosowanie następujących zasad:

- a) w razie zgłoszenia się do adwokata klienta z propozycją wspólnego prowadzenia sprawy z innym adwokatem już prowadzącym sprawę — adwokata obowiązuje upewnienie się co do zgody dotychczasowego obrońcy lub pełnomocnika na wspólne prowadzenie sprawy,
- b) w razie zgłoszenia się do adwokata klienta z propozycją przyjęcia sprawy dotychczas prowadzonej przez innego adwokata — adwokat powinien upewnić się należyście, czy podjęcie się przezeń prowadzenia sprawy będzie się znajdować w sprzeczności z zasadami koleżeństwa,
- c) w wypadkach wątpliwych należy stosownie do art. 46 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury zwracać się o rozstrzygnięcie do rady adwokackiej, a ewentualnie, gdy chodzi o sprawę nie cierpiącą zwłoki — do dziekana”.

Powyzsza uchwała przyjęta została jednogłośnie przez Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej.

W następnym punkcie porządku dziennego adwokaci K. Buchała i M. Karniol omówili sprawę pociągania do odpowiedzialności osób wnoszących bezpodstawne a znieważające skargi na adwokatów, często zniesławiające całą adwokatwę. Po przeprowadzonej dyskusji Naczelna Rada Adwokacka powzięła następującą uchwałę:

„1. uznać, że w szczególnie drastycznych wypadkach, gdy w grę wchodzi interes adwokatury jako całości — zwłaszcza przy zniesławianiu treścią druku — Rada Adwokacka może polecić bezpośrednio zainteresowanemu adwokatowi wystąpienie na drogę sądową,

2. w innych wypadkach zniesławienia adwokatów pozostawić inicjatywę bezpośrednio zainteresowanemu adwokatowi, z tym jednak zastrzeżeniem, że adwokat powinien w takim wypadku uzyskać zezwolenie Rady Adwokackiej na skierowanie sprawy na drogę sądową,

3. uznać za niecelowe zwracanie się do prokuratora, by ten objął oskarżenie na podstawie art. 65 k.p.k.“.

W dalszej kolejności Skarbnik NRA adw. M. Hiszpański zreferował preliminarz Naczelnej Rady Adwokackiej na rok 1957. Preliminarz ten obejmuje po stronie wpływów i wydatków kwotę 951 875 zł 37 gr.

Przedstawiony przez Skarbnika NRA preliminarz został jednogłośnie przyjęty.

Z kolei Przewodniczący Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Eugeniusz Ernst złożył sprawozdanie z gospodarki finansowej Naczelnej Rady Adwokackiej za IV kwartał 1956 r. z uwzględnieniem wyników pierwszych trzech poprzednich kwartałów. Komisja Rewizyjna podkreśla, że Naczelna Rada Adwokacka kierowała się w gospodarce swej względami oszczędnościowymi. W konkluzji Komisja Rewizyjna zgłasza wniosek o udzielenie Wydziałowi Wykonawczemu absolutorium z gospodarki finansowej za 1956 rok.

Wniosek ten został przyjęty jednomyślnie.

W ostatnim punkcie porządku dziennego Naczelna Rada Adwokacka dokonała wyboru jednego członka Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, a to wobec zgłoszonej rezygnacji z tego stanowiska przez adw. Karola Pędowskiego, wybranego w dniu 9 marca br. członkiem Rady Adwokackiej w Warszawie.

W tajnym głosowaniu członkiem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wybrany został adw. Ludwik Cohn z Warszawy.

(f. s.)